

digitalizáció 2

Bitky, bony, bellaspon

Roman Flebo Juhás

IKAR

alizer2
Bitky, bony, bellaspon

Text © 2023 by Roman Juhás
Design © 2023 by Zuzana Chmelová
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8917-8

ALGÉZEL 2

Bitky, bony, bellaspon

Roman Flebo Juhás

 IKAR

Obsah

Úvod //	7
Angličan //	10
Florida //	14
Ruža //	19
Tenisti //	23
Gestapo //	27
Kontrola //	33
Meky //	36
Groupie //	40
House párty //	47
Falošná „security“ //	53
Hochštapler //	58
1982 //	62
Jaro //	67
Zoltán //	73
Hyeny //	78
Strach //	86
O vlások //	92
Tuzex //	98
Disident //	106
RTL //	110
Vojna gangov //	117
Rambo //	122
Rudo od Trebišova //	126
Dídžej po covide //	129
Bitka //	136
Ako fungujú rádiá //	142
Na záver //	150

Keď som dokončoval svoju prvú knižku Dídžej, rozplýval som sa šťastím, že si žijem svoj sen a mám vysnívaný džob. No tak ako už viackrát v živote, aj teraz sa mi stalo, že „tí hore“ ma chceli niečo naučiť, i keď mi to nebolo veľmi po chuti, a minimálne spočiatku to vyzeralo zle-nedobre. Keď už bola kniha na ceste do tlačiarne, finančná skupina nám cez sprostredkovateľa oznámila, že rádiá, v ktorých nás pracovalo okolo päťdesiat, predala. Teda okrem rádia Anténa Rock, ktoré mi prikázali k 1. októbru 2021 vypnúť. Čo na tom, že si ho denne naladilo 140-tisíc ľudí a bolo šestkou na slovenskom rádiovom trhu, malo vyše stotisíc „followers“ na Facebooku a podobne? Volá sa to biznis. Nič viac a nič menej. Jemné a Európu 2, kde som sa podieľal na hudobnom formáte, kúpila nemecká spoločnosť, ktorá dlhé roky na Slovensku vlastní

Rádio Expres. Fun Media Group kúpila rádio Vlna – moju srdcovku, kde som nielen kompletne vyberal hudbu do všetkých denných aj nočných programov, ale kde aj naďalej moderujem program Hity overené časom a dve hodiny týždenne aj Hity rokov osemdesiatych. Moje ego ešte aj v tomto období života dostáva parádne lekcie.

Odrazu som sa teda ocitol doma a takmer bez práce. Keď však uplynul istý čas, podarilo sa mi dostať sa viac nad vec. Vidieť veci z inej perspektívy. A taktiež odbúrať latentný strach, čo so mnou bude. Pomohli mi blízki ľudia, ktorí ma neustále utvrdzovali v tom, že nech sa okolo mňa deje čokoľvek, deje sa to v môj prospech. Znie to možno bizarne, ale je to tak. Pomohol mi aj môj partner z podcastu Hudobní džentlmeni Juraj Čurný. Juraj je veľmi pohodový človek a myslím, že je vždy nad vecou. Viem, čím si v živote prešiel, no napriek tomu je jeho životným krédom, že je šťastný človek! Práve on mi vravel, že je to vlastne výborná správa, že si mám užívať každý deň a príležitosť si ma nepochybne nájde. Hovoril mi to tak presvedčivo, že mi bolo jasné, že nejde o chlácholenie.

Keď odznela epidémia korony, začali sa mi ozývať ľudia, ktorí chceli, aby som bol ich dídžej na svadbách, oslavách a podobných akciách. Odrazu mám „vybookovaný“ každý víkend. Bez minimálnej aktivity, bez jedinej svadobnej agentúry alebo ponúkajú sa. Vo Vlna si ma veľmi pochvaľuje celé vedenie, všetci sú evidentne spokojní s tým, ako pripravujem autorské programy. Číslo počúvanosti

má Vlna najvyššie práve v nedeľu a podľa relevantných údajov je minimálne v tento deň najpočúvanejším rádiom na Slovensku. Odrazu mám tesne po päťdesiatke viac času. Uvedomil som si, že práve čas je v živote človeka veľmi dôležitá komodita.

Keď som vôbec zachytil nejakú kritiku od čitateľov svojej prvej knihy Dídžej, tak šlo o sťažnosti na to, že knižka je krátka. A tak som sa rozhodol, že sa pokúsim vyloviť z pamäti ďalšie „storky“, skutočné príbehy, ktoré som zažil ako dídžej a na ktoré som pri svojej prvotine zabudol, prípadne som si na ne nespomenul. K týmto príbehom pripájam aj príhody, ktoré nesúvisia priamo s prácou dídžeja, ale ide o veci, ktoré sa mi reálne udiali. Chcem sa s vami podeliť o zážitky, ktoré ma na mojej ceste sprevádzali. Lebo ako mi raz povedala kamarátka: „Pozoruj znamenia, ukazujú ti cestu.“

Angličan

Okolo druhej v noci za mnou prišla Berga a oznámila mi, že hoci predala tisícdvesto lístkov, ľudia stále stoja v rade. Povedal som jej, nech zbalí kasu a ľudí pustí zadarmo. V Charliese bolo v ten večer horúco. Nálada bola šialená, v rytme grungeu sa tam húpali stovky podgurážených mladých ľudí. Do mikrofónu som to ešte zámerne hecoval. Zahral som Duran Duran a ich cover verziu piesne White Lines, kde sa spieva, že šnupať kokaín vás privedie do záhuby. Mimochodom, pôvodnú verziu hitu White Lines, tejto „antikokaínovej hymny“, preslávil rapper Melle Mel. Tento z môjho pohľadu bezkonkurenčne najtalentovanejší rapper všetkých čias sa práve kokaínom a jeho nadmerným užívaním dostal na úplný okraj spoločnosti a býval roky v obytnom prívесе v Harleme.

Hoci sme predali vyše tisíc lístkov, v podniku bolo podstatne viac hostí. V zadnej časti baru

sme mali špeciálny klub pre členov, kde bol aj biliardový stôl, šípky a ďalší bar s rozšíreným sortimentom vín. Asi 150 štangastov si raz ročne zakúpilo „permanentky“, ktoré im umožňovali neplatiť vstupné a využívať aj tento bar. Išlo väčšinou o našich kamarátov, dobre situovaných hostí, ktorí boli v Charliese každý víkend.

Vo chvíli, keď začali Duran Duran spievať o bielych lajnách, v preplnenom priestore predomnou sa zjavil ryšavý Angličan neveľkého vzrastu, zjavne silne pod vplyvom nejakej návykovej látky. Pretláčal sa nasilu najprv cez modelky, potom cez športovcov a nakoniec sa snažil dostať ku mne k dídžejskému pultu. V tej chvíli pri mne stáli z jednej strany bratia Diničovci – v tom období najväčší bossovia bratislavského podsvetia – a z druhej strany naši ochrankári Hlavička a Sliž. Boli opretí o môj pult, popíjali whisky a ako obyčajne sledovali, čo sa v podniku deje. No a medzitým sa tam pretlačil Angličan v bledomodrom tričku s nápisom Manchester City. Rukou sa opieral o Roba Diniča: „Play Oasis now! You mother fucking asshole!“ zakričal na mňa a vystrčil prostredník. Nepričetný chlapík sa zrazu zapotácal a už len neurčito pozeral. Štyri gorily sa pozreli najprv na seba, potom na mňa. Hlavička mi hovorí: „Flebi, my nie sme jebnutí, my víme, čo vypráva. Že si kokot.“ Vedel som, že Angličan si derby s United už asi nepozrie, tak som sa snažil situáciu zľahčovať: „Je nadržbaný, nevie, čo vypráva, nechajte tak, chalani.“ Lenže magor sa stále motal okolo nás. Akoby prosil, aby mohol zostať

na Slovensku zakopaný v plytkom hrobe niekde v Petržalke pri Dunaji. Hlavička mi vraví: „Flebi, vezmeme ho do kuchyne, odrežeme mu hlavu a ty sa mu vysereš do krku. Šák teba najvác urazil!“

Toto nie je sen ani zážitok z filmu. Toto sa tam v tú noc dialo, presne, ako to opisujem. Napríklad povestná kuchyňa... Išlo o pomerne veľký, no nevyužívaný priestor hneď vedľa baru a dídžejského pultu. V tejto miestnosti sa vymieňali valuty, pichali anaboliká do zadku, uzatvárali sa obchody, ale aj preťahovali ľahké baby. Do nepoužívaných pecí sa schovávali zbrane, bejzbalky a podobne. Keď vás v Charliese násilím ťahali do kuchyne, bolo s vami zle. Veľmi zle. V spomínanej kuchyni sme mali celé roky aj truhlu. Kúpili sme ju, myslím, za 900 korún v pohrebnej službe ako dekoráciu na jednu house párty. Kolega Dano sa do nej nechal dobrovoľne zavrieť. Biletári ho tesne pred polnocou niesli zavretého v truhle dolu do preplneného baru. Tam sa truhla otvorila a Dano začal nepríčetne kričať do bezdrôtového mikrofónu „Ladies & petržlen, toto je Charlies pub, Špitálska four, mekka tejto vydrbanej krajiny“. A house párty mohla pokračovať.

Angličanovi som zachránil život. Chytil som ho za plece, sľúbil Oasis a vliekol naspäť do davu. On mi celú cestu nadával, dokonca do mňa strkal. Našťastie som zbadal biletára Peťa, ktorý bol z našich chalanov asi najdiplomatickejší. Hneď pochopil, že Angličana treba vyviešť pred podnik a naložiť do taxíka. Lenže chlapík sa vzpíeral a strkal aj do Petra. (Ten, mimochodom, reprezentoval

niekdajšie Československo na majstrovstvách sveta v kulturistike. Kariéru mu ukončila náhodná dopingová kontrola a Peťo dostal doživotný dištanc. Inšpektori mu našli vo vzorke krvi a moču pestrý koktejl, a tak sa živil ako ochranár a fitnestréner, čo zrejme robí dodnes.) Keď doňho Angličan stále nepríčetne sácal, dal mu Peťo počas toho, ako s ním vychádzal z baru, lakťom do brady takú pecku, že v momente „zaspal“. Týpka ľahko vyniesol von z baru, kde ho už čakala ďalšia svorka. Zolo „mŕtvolu“ zbežne prešacoval a v jeho vrecku vzápätí skončili pokrčené bankovky. Šatniar Noro preskočil pult, za ktorým stál, a vytiahol stále spiacemu Angličanovi lístok zo šatne. Našiel jeho bundu a v duchu odhadoval cenu, za akú ju strelí. Predtým ako ho naložili do taxíka, ho naši biletári prebrali. Obliali ho studenou vodou a prefackali. Keď Angličan otvoril oči, Zolo ho sotil na zadné sedadlo taxíka a taxikárovi Vladovi dal jednu z bankoviek, ktoré zobral Angličanovi.

Nikto vlastne nevie, ako neborák z Manchestru skončil. Bol bez bundy, bez peňazí, možno aj bez dokladov. Vlodo mu už nemal veľmi čo zobrať a o pol hodiny už disciplinovane stál so svojím taxíkom v rade pred Charliesom.

Florida

V roku 1995 som stále žil svoj „americký sen“. Bol som taký obdivovateľ amerického spôsobu života, že som nahovoril kamoša Jara, ktorý pracoval v Charliese ako barman, a kúpili sme si trip na Floridu. Čo mi to napadlo, ísť s kamošom len tak na dovolenku do Ameriky, keď som mal doma ženu a päťročného syna, to naozaj neviem. Moja myseľ to dnes jednoducho neberie.

V každom prípade, v jedno letné popoludnie sme sa ocitli na Miami Beach a boli sme celkom ohúrení. Spolu s nami letelo aj niekoľko českých turistov – staršie manželské páry, ale aj dve rodiny s deťmi. Celý čas sa na nás pozerali a ja som v ich očiach videl jasné presvedčenie, že sme homosexuáli. Jaro bol vypracovaný z fitka a celkom fešák, v rifľovej veste vyzeral tak trochu ako spevák z Village People. A ja, štíhly, zľahka